ΑΜΦΙΛΥΚΗ 1ο Γυμνάσιο Περιστερίου

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΜΟΥ

Ο ήλιος φόρεσε το χρυσοποίκιλτο μανδύα του και όδευε νωχελικά προς τη δύση , πίσω από το παλιό νταμάρι, ενώ ο ουρανός γέμισε από πορτοκαλοκόκκινες ανταύγειες σαν να τις είχε προσθέσει το χέρι ενός έμπειρου ζωγράφου πάνω στον καμβά του. Ο αέρας ευωδίαζε μεθυστικά από τα δειλινά και τα νυχτολούλουδα, ανακατεμένος με τη μυρωδιά της θαλασσινής υγρασίας ,ενω η φωνή του Γκιώνη , που έκανε εμφανή την παρουσία του, συνέθετε το παζλ ενός ακόμα καλοκαιρινού δειλινού.

Από τη μύτη του ακρωτηρίου της Κυνοσούρας ξεπρόβαλε το ξύλινο καραβάκι του καπετάν Μηνά με την ποιητική ονομασία Αμφιλύκη. Όλο το καλοκαίρι αναχωρούσε το γλυκοχάραμα με τους τουρίστες και επέστρεφε το σούρουπο αφού είχαν κάνει τον περίπλου του νησιού, είχαν θαυμάσει τα σπάνια αξιοθέατα και κολυμπήσει σε απρόσιτες με το αυτοκίνητο παραλίες . Σήμερα ήταν το τελευταίο ταξίδι για τη φετινή καλοκαιρινή περίοδο και επόμενος σταθμός του το καρνάγιο του νησιού για συντήρηση .

Ο καπετάν Μηνάς σαν σύγχρονος Τρίτωνας κρατούσε στο χέρι του την μπουρού και σαλπίζε την έλευση της Αμφιλύκης. Μόλις μπήκε στο λιμάνι του αϊ-νικόλα, προσέγγισε με ήρεμες κινήσεις και έδεσε το μικρό πλοιάριο στον ντόκο. Απο την ξυλινη ραμπα κατέβηκαν οι επιλεκτοι συνταξιδιώτες. Πρώτος βγήκε ο Τζανής και ύστερα ακολούθησε η υπόλοιπη παρέα. Καληνύχτησαν τον καπετάν Μηνά και του ευχήθηκαν καλό αντάμωμα το επόμενο καλοκαίρι. Εκείνος τους αποκρίθηκε με ένα νεύμα γεμάτο συγκίνηση και καλοσύνη και τους ευχήθηκε να εχουν μια καλή σχολική χρονιά.

Τα παιδιά ανηφόρισαν τα σκαλοπάτια του λιμανιού και βρέθηκαν στο πίσω μέρος της εκκλησίας όπου τους περίμεναν οι γονείς τους. Ο ήλιος πλέον είχε δύσει και τα φωτάκια του ναού άναβαν πάνω στον τρούλο τονίζοντας το έντονο μπλε σκούρο χρώμα του. Ο παραλιακός δρόμος ήταν φωταγωγημένος και οι τουρίστες απολάμβαναν την περατζάδα τους, θαυμάζαν τα παλιά αρχοντικά των εύπορων εμπόρων και των καραβοκύρηδων που πλέον είχαν αναπαλαιωθεί με την βοήθεια του πολιτιστικού συλλόγου και ταξίδευαν νοερά σε μία εποχή με άλλη αίγλη.

Τα παιδιά και οι γονείς τους ανακατεύτηκαν μέσα στο συνονθύλευμα των τουριστών και όλοι μαζί περπατούσαν πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο με πορεία προς τον επόμενο μόλο. Οι γονείς στάθηκαν στην ταβέρνα το Αγνάντι για να περάσουν την υπόλοιπη νύχτα στην εκδήλωση του Πολιτιστικού Συλλόγου, ενώ τα παιδιά κατευθύνθηκαν κατηφορικά προς το Πέτρινο θεατράκι. Την ώρα εκείνη ο τοπικός θίασος υποκλινόταν μπροστά στο κοινό που ήρθε να παρακολουθήσει την παράσταση στα πλαίσια του πολιτιστικού καλοκαιριού. Έπειτα οι ηθοποιοί πέρασαν στα παρασκήνια για να αλλάξουν, οι φροντιστές μάζευαν τα σκηνικά και οι τεχνικοί έσβησαν τους προβολείς. Ο κόσμος έφυγε και το θέατρο παραδόθηκε στο σκοτάδι.

Ο έναστρος ουρανός και το ολόγιομο φεγγάρι φώτιζαν τις μεγάλες πεζούλες του θεάτρου και τα παιδιά σαν αρχαίος χορός σε κάποια τραγωδία του Ευριπίδη έφυγαν από την Δεξιά μεριά της σκηνης με κατεύθυνση την παραλία.

Οι μεγαλύτεροι της παρέας ,ο Τζανής και ο Αλκίνοος, ανέθεσαν στα αγόρια να μαζέψουν μεγάλες πέτρες και στα κορίτσια ξύλα τα οποία είχε ξεβράσει η θάλασσα. Μέσα σε πέντε λεπτά η αυτοσχέδια εστία ήταν έτοιμη και η φωτιά πλέον φώτιζε τα πρόσωπα των παιδιών. Ο Παντελής έβγαλε από τη θήκη την κιθάρα του και η Άννα-Μαρία με τη Βίκυ και την Ελένη σιγοτραγουδούσαν τα κομμάτια πού έπαιζε. Παρέα στα τραγούδια τους έκανε το κύμα που έσκαγε στην άκρη της δαντελωτής ακρογιαλιάς.Η ώρα περνούσε ευχάριστα με γέλια και τραγούδια όταν ξαφνικά οι πιο γενναίοι της παρέας πήραν φορά και βούτηξαν μέσα στη θάλασσα ενώ οι υπόλοιποι τους κατέβρεχαν απο την ασφάλεια της παραλίας.

Το βραδινό μπάνιο έλαβε τέλος και όλοι μαζεύτηκαν γύρω από τη θαλπωρή της φωτιάς. Την ανατροφοδότησαν με ξύλα και νέες φλογίτσες άρχισαν να πετάγονται και να στριφογυρίζουν σαν χορεύτριες flamenco ντυμένες στα κόκκινα . Και ενώ όλα κυλούσαν ήρεμα , μια θλίψη υπήρχε στην ατμόσφαιρα.

- Άντε λοιπον, τι μελαγχολία είναι αυτή; είπε η Βίκη. Δεν σας θέλω στεναχωρημένους. Σήμερα είναι η βραδιά μας.

- Σωστά !!! Συμπλήρωσε με έμφαση η Άννα-Μαρία . Και για να κλείσουμε όμορφα τις φετινές μας διακοπές έχω μία ιδέα. Τι λέτε, θέλετε να πει ο καθένας μας ένα γεγονός που του εχει χαρακτεί στη μνήμη του από τις καλοκαιρινές μας περιπέτειες ;

Όλοι έγνεψαν καταφατικά και το λόγο πήρε πρώτος ο μεγαλύτερος της παρέας, ο Τζανής.

- Εγώ απόλαυσα τη βόλτα που κάναμε σήμερα με το καραβάκι του καπετάν Μηνά. Όταν πήρα στα χέρια μου το τιμόνι αισθάνθηκα ένα δέος που κουμαντάρισα για λίγο αυτο το σκαρί. Γι αυτό φέτος που θα μπω στη σχολή εμποροπλοιάρχων θα βάλω στόχο να γίνω ο καλύτερος καπετάνιος και να ταξιδέψω σε όλες τις θάλασσες της Γης.

- Σειρά σου Αλκίνοε είπαν οι υπόλοιποι .

- Λοιπόν , εμενα μου άρεσε η πλάκα που σας κάναμε την μέρα που πήγαμε για ψάρεμα πάνω από την σπηλιά του πειρατή. Εκεί που τα κορίτσια είστε απορροφημένα με το ψάρεμα σας και εμείς τα αγόρια , αφού το είχαμε προσυμφωνήσει , ρίξαμε βουτιά από το δεκάμετρο βράχο. Έπρεπε να βλέπατε την έκφραση του τρόμου που είχε σχηματιστεί στα πρόσωπά σας. Βέβαια μετά ταλαιπωρηθήκαμε μέχρι να καταφέρουμε να σκαρφαλώσουμε τα κακοτράχαλα κοφτερά βράχια, αλλά ήταν διασκεδαστικό.

Όλοι ξέσπασαν σε γέλια και τα κορίτσια συμφώνησαν πως είχαν τρομάξει πραγματικά ενώ τους θύμισαν πως μετά έψαχναν να βρουν ανοιχτό φαρμακείο, ντάλα μεσημέρι ,για να τους περιθάλψουν τις πληγές από τα κοψίματα στα βράχια .

Έπειτα η Βίκυ αναμόχλευσε με ένα ξύλο τη φωτιά και είπε :

-Σαν καλύτερη στιγμή θα κρατήσω τη μουσική βραδιά αρχές Αυγούστου στο πέτρινο θεατράκι που ήταν αφιερωμένη στην Αυγουστιάτικη πανσέληνο. Το θέαμα ήταν φαντασμαγορικό καθώς το φεγγάρι ξεπρόβαλε κατακόκκινο και εμείς είχαμε την ευκαιρία να το παρακολουθούμε όλο το βράδυ από πολύ κοντά μέσα από το τηλεσκόπιο ενώ παράλληλα ακούγαμε τους μελωδικούς ήχους της άρπας και των άλλων μουσικών οργάνων από την ορχήστρα.

Η Άννα-μαρία ανασηκώθηκε λίγο από τη θέση της τίναξε τα σγουρά μαλλιά της προς τα πίσω και άρχισε να λέει :

- Σίγουρα αυτό που θα μου μείνει αξέχαστο από τις φετινές μας διακοπές είναι η ημερήσια εκδρομή που κάναμε στα Περιστέρια και τις Κολώνες. Το πρωί μπάνιο στα κρυσταλλένια νερά του μικρού νησιού με την χρυσαφένια αμμουδιά, λίγα μέτρα από την παραλία των Περιστεριών. Το μεσημέρι φαγητό στο γραφικό ταβερνάκι κάτω από τον πετροκτιστο φάρο στις Κολώνες και το απόγευμα περιήγηση στο σπήλαιο του Ευριπίδη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί λένε ότι ήταν το ησυχαστήριο του μεγάλου τραγικού όπου αποσυρόταν για να αντλήσει έμπνευση και να γράψει τα υπέροχα έργα του . Εντελώς αθέατο από την ακτή, δύσκολα να σε εντοπίσει κάποιος και να σου χαλάσει την αυτοσυγκέντρωση και φυσικά αυτή η θέα από ψηλά σε αποζημιώνει καθώς ατενίζεις τη θάλασσα του Σαρωνικού και τα διάσπαρτα μικρά νησάκια.

Τότε ο Παντελής με ένα απότομο κατέβασμα του χεριού του γρατζούνισε τις χορδές της κιθάρας και σαν να ήθελε να τραγουδήσει είπε:

- Εγώ θα θυμάμαι για την ημέρα δράσης του πολιτιστικού συλλόγου που πήγαμε και καθαρίσαμε το παραμελημένο μνημείο του τύμβου των Σαλαμινομάχων στην Κυνοσούρα. Μπορώ να πω ότι ήταν το λιγότερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε σαν φόρος τιμής στους Αρχαίους Έλληνες που τότε πλήρωσαν με τη ζωή τους για να μην υποδουλωθούμε στους

Πέρσες. Πραγματικά δεν καταλαβαίνω γιατί οι άμυαλοι άνθρωποι το κατάντησαν σκουπιδότοπο.

Τώρα ήταν η σειρά του μικρότερου της παρέας του Βασιλάκη και όλοι τον άκουγαν με προσοχή γιατί πάντα είχε κάτι αστείο να πει και να κάνει τους άλλους να ευθύμησουν .

- Εμένα μου άρεσε που πήγαμε και προσκυνήσαμε στις 23 Αυγούστου στο μοναστήρι της Παναγίας της Φανερωμένης ανήμερα της εορτής της και έπειτα πήραμε σταυρουδάκια και κομποσκοίνια και φάγαμε ψητό καλαμπόκι και μαλλί της γριάς. Αλλά και το πανηγύρι του Αγίου Φανουρίου στις 27 Αυγούστου που έγινε στο Ν.Ο.Σ. θα μου μίνει αξέχαστο. Όλοι μαζευτήκαμε στο λιμανάκι , δίπλα από το μικρό εκκλησάκι του Αγίου. Ο πάτερ Δημήτριος διάβασε ευχές μπροστά από τις φανουρόπιτες που είχαν φτιάξει οι γυναίκες της κοινότητας και μετά μοιράστηκαν σε όλους λαχταριστά κομμάτια. Όμως το καλύτερο ήταν το γλέντι που ακολούθησε μετά . Φάγαμε , ήπιαμε και χορέψαμε μέχρι τελικής πτώσης.

- Ε καλά ! Εσύ είσαι γεννημένος για τα πανηγύρια είπε χαριτολογώντας ο Αλκίνοος και τα γέλια των παιδιών αντήχησαν μέχρι τα βράχια μέσα στην απόλυτη ηρεμία της νύχτας.

Όταν ήρθε η ώρα να μιλήσει η Ελένη η τελευταία της παρέας σηκώθηκε απότομα και δήθεν ψάχνοντας να βρει μία πέτρα για να την πετάξει στη θάλασσα σκούπισε με περίτεχνο τρόπο τα δάκρυα της . Έπειτα γύρισε προς το μέρος τους και τους είπε :

- Δεν έχω κάτι να σας πω το οποίο θα είναι ξεχωριστό, γιατί η κάθε μέρα που περνάγαμε μαζί αυτούς τους δύο μήνες ήταν πραγματικά ξεχωριστή και θα τις φυλάξω μέσα στην καρδιά μου σαν ανάμνηση, για να μου κρατάνε συντροφιά τις μέρες που θα λείπετε από το όμορφο νησί μας. Εδώ μπορεί να έχω αρκετούς φίλους και γνωστούς αλλά εσείς είστε οι πραγματικοί μου φίλοι.

Τότε, όλα τα παιδιά σηκώθηκαν συγκινημένα, έγιναν μία μεγάλη αγκαλιά και άρχισαν να τραγουδούν με δάκρυα στα μάτια, το τραγούδι του αποχωρισμού με τα δικά τους λόγια

Όχι δεν χωριζόμαστε
για παντοτε παιδια
μα θα γλυκανταμώνουμε
στα Σελήνια μας ξανά.

Τριφύλλη Άννα Μαρία

Τμήμα Γ΄3

Σχολικό έτος

2020-2021